

LBRIS

We know
books

❁ *Povești Celebre* ❁

Din lumea întreagă

POSEIDON

*Cuprins***(Frații Jacob și Wilhelm Grimm)**

Hansel și Gretel.....5

Scufița roșie.....19

(Hans Christian Andersen)

Degețica.....24

Rățușca cea urâtă.....40

(Charles Perrault)

Motanul încălțat.....54

(Joseph Jacobs)

Jack și vrejul de fasole....62

(Povești orientale)

Sindbad marinarul.....80

Lampa lui Aladin.....91

Ali Baba și cei patruzeci de hoți.....104

Covorul zburător.....117

(Jeanne-Marie Leprince de Beaumont)

Frumoasa și Bestia.....126

(Alexandre Dumas)

Fluierul fermecat.....140

(Autor colectiv)

Cei trei porceluși.....151

Hansel și Gretel

(Frații Grimm)

A fost odată, ca niciodată, un tăietor de lemne care trăia împreună cu soția lui de-a doua într-o căsuță de la marginea unei păduri ce părea nesfârșită. Acest tăietor de lemne era tare sărman, căci avea doi copilași dintr-o căsnicie anterioară: pe Hansel și pe Gretel. Și de sărmani ce erau n-aveau nici ce mânca.

Într-o zi, când o foamete mare cuprinse și zona acelei păduri, n-au mai avut cu ce să cumpere nici măcar o bucățică de pâine. Așa că bărbatul își întrebă nevasta:

- Ce-o să ne facem, nevastă? Cu ce ne vom hrăni noi și copiii noștri?

- Uite ce e, bărbate, îi răspunse nevasta, chiar mâine dimineață o să ducem copiii în pădure, o să le aprindem focul, o să le dăm câte o bucățică de pâine și o să-i lăsăm acolo. N-au cum să mai nimerească drumul înapoi spre casă și așa vom scăpa de două guri la masă.

- Nu, nu fac asta nici în ruptul capului. Cum aș putea să-mi duc proprii copii în pădure și să-i las acolo? Că doar n-o să treacă mult timp și au să vină fiarele sălbatice să-i sfâșie.

- Of, neghiobule, dacă nu-ți convine, atunci vom rămâne toți acasă și vom muri de foame, zise femeia supărată. Și dacă tot ai hotărât așa, poți să te apuci de pe acum să pregătești sicriele.

Și uite așa l-a cicălit pe bietul om până când a consimțit la planul ei diabolic.

- Și totuși, o să-mi pară rău de bieții mei copii!

În tot acest timp, copiii nu dormeau în așternut din cauza foamei ce-i chinuia, așa că au auzit toată discuția. Gretel a izbucnit în lacrimi și i-a spus lui Hansel:

- Ce-o să se aleagă de noi, frățioare?

- Stai liniștită Gretel, că am să-ți port eu de grijă, îi răspunse fratele mai mare.

Cum au adormit părinții, Hansel s-a ridicat din pat, și-a pus hăinuța pe el, a deschis ușa și s-a strecurat ușor afară.

Luna strălucea de mult, iar pietricelele albe din fața căsuței, păreau niște bănuți de argint, așa de tare străluceau și ele. Hansel și-a umplut buzunarele cu pietricele, apoi s-a întors în casă și-i zise surioarei:

- De acum încolo poți să stai liniștită și să dormi în pace!

Și zicând acestea, se așeză în pat, adormind.

A doua zi de dimineață, cu mult înainte de răsăritul soarelui, femeia cea rea veni la pat trezindu-i:

- Scularea, leneșilor ce sunteți! Mergem în pădure să tăiem lemne.

Apoi le-a dat fiecăruia câte o bucată de pâine, și zise printre dinți:

- Acesta-i prânzul vostru. Să nu cumva să-l mâncați înainte de vreme, căci altceva nu veți mai căpăta!

Gretel a luat bucățică de pâine și a ascuns-o în șorț, căci buzunarele lui Hansel erau pline cu pietricele. Apoi au pornit cu toții spre pădure. La scurt timp, Hansel s-a oprit și a aruncat o privire înapoi spre casă. A făcut el așa o dată, de două ori, de trei ori, până când tatăl său îi făcu observație, zicând:

- Fiule, de ce te tot oprești să te uiți înapoi? Mai bine fii atent la drum, ca nu cumva să te împiedici.

- Ei, tată, mă uitam după pisica mea albă care stă sus pe acoperișul casei noastre, căci vroiam să-mi iau rămas bun de la ea.

Dar femeia cea rea zise pe dată:

- Nu vezi, negliobule, că nu-i nici o pisică? E doar soarele ce strălucește pe după horn.

De fapt, Hansel nu se uitase după nicio pisică, dimpotrivă, de câte ori întorcea capul, scotea din buzunar câte o pietricică și o lăsa să cadă pe cărare. Când au ajuns pe la mijlocul pădurii, omul și-a oprit copiii și le-a zis să adune lemne să facă focul, ca nu cumva să-i ia frigul. Astfel, Hansel și Gretel s-au apucat să adune lemne până ce au făcut o grămadă bună de aprins. Le-au dat foc, și pe când flacăra se ridica tot mai sus, femeia cea rea le zise:

- Acum, copii, întindeți-vă aici lângă foc și odihniți-vă până mergem noi puțin în pădure să mai adunăm niște vreascuri. Când suntem gata, venim să vă luăm acasă.

Hansel și Gretel s-au așezat lângă foc și când a venit ora prânzului, fiecare și-a mâncat bucățica de pâine. Cum tot auzeau niște lovituri de topor, au stat liniștiți crezând că tatăl lor se afla în apropiere, tăind lemne. Numai că, vedeți voi, cititorilor, loviturile acelea nu erau de topor. Copiii au stat lângă grămada de lemne și au așteptat până ce au căzut morți de oboseală și au adormit buștean. Și încă au mai și visat frumos, li se părea că loviturile de topor erau din ce în ce mai aproape și că, în curând, părinții vor veni să-i trezească și să-i ia acasă. Dar zgomotul pe care-l auzeau chiar și în somn nu venea de la topor, ci de la o creangă legată de un copac pe care vântul o mișca încoace și încolo.

- Cum o să ieșim noi din pădurea asta deasă, frățioare?

Atunci Hansel a încercat s-o liniștească, spunându-i:

- Mai ai puțină răbdare până ce răsare luna, iar atunci vom

găsi drumul înapoi spre casă.

Luna a răsărit în curând, iar Hansel, luându-și surioara de mână, a început să calce pe urma pietricelelor ce străluceau în lumina lunii ca niște bănuți de argint și le indicau drumul. Au mers ei așa toată noaptea, și când au mijit zorile, au ajuns la casa părintească. Au ciocănit la ușă, iar când femeia cea rea a deschis să vadă cine e, a rămas tare uimită. Dăduse cu ochii chiar de copilașii părăsiți în pădure, așa că exclamă cu prefăcătorie:

- Copii răi ce sunteți, de ce ați dormit în pădure toată noaptea? Am crezut că v-ați rătăcit și că nu veți mai nimeri casa.

În schimb, tatăl copiilor era de-a dreptul bucuros, căci i se rupea inima la gândul că-și lăsase copiii singuri în inima

pădurii. Nu a trecut mult timp și greutatea iar au apărut, și într-o noapte, copiii au auzit-o iar pe mama vitregă zicându-i tatălui lor:

- Iar am terminat merindele, tot ce mai avem în casă e o jumătate de pâine și pe urmă gata, nu vom mai avea nimic de mâncare. Trebuie să scăpăm de copii, că altfel nu mai putem trăi. O să-i ducem în inima pădurii, ca să nu mai nimerească drumul înapoi către casă. Acesta este singurul mod de a scăpa de ei, ca să ne mai putem ține și noi zilele.

Auzind acestea, omul își simți inima grea și zise în sinea lui:

- Ba ar fi mai bine să împărțim și ultima îmbucătură cu ei, că doar sunt niște copii neajutorați.

Dar femeia l-a cicălit și l-a certat în continuare, fără să ia deloc în seamă sentimentele și spusele lui. Căci acum, fie vorba între noi, cel care a apucat de a zis "A" trebuie să zică și "B", iar cel care a căzut odată de acord, călcându-și pe inimă, trebuie să-și calce și a doua oară.

Ca de obicei, foamea îi chinuia pe copiii care stăteau treji în pătucul lor. Așa că au auzit iarăși discuția părinților și de îndată ce aceștia au adormit, Hansel s-a dat jos din pat cu intenția de a-și umple iar buzunarele cu pietrele din fața casei. Dar femeia cea rea încuiase ușa, așa că orice șansă de evadare dispăruse. Văzând el așa, s-a întors cu inima grea la surioara sa, zicând:

- Lasă, Gretel, nu mai plânge. Dormi liniștită, că Dumnezeu n-o să ne uite. O să aibă el grijă de noi.

Nici nu se luminase bine de ziuă, că femeia cea rea i-a și trezit pe copii, le-a dat câte un codru de pâine mult mai mic

decât cel dinainte și au pornit la drum. În timp ce mergeau ei pe potecă spre inima pădurii, Hansel a început să fărâme pâinea în buzunar, lăsând firimiturile să cadă din loc în loc.

- De ce te tot oprești și te uiți în jur? îl întreabă la un moment dat tatăl său. Mai bine fii atent la drum.

- Mă uit după porumbelul meu care stă pe casă și își ia la revedere de la mine, răspunse Hansel.

- Nu vezi, neghiobule, că nu e nici un porumbel? E doar soarele ce răsare acum deasupra casei noastre, îi zise arțăgoasă mama vitregă.

Hansel nu a băgat-o în seamă, ci a continuat să presare firimituri pe tot parcursul drumului, de parcă nici n-ar fi auzit ce i se spusese.

Femeia i-a dus pe copii departe, în inima pădurii, acolo unde nu mai fuseseră în viața lor. S-au oprit într-un tufiș, au făcut iarăși un foc mare, iar femeia le-a zis cu blândețe:

- Stați aici, copii, de vă odihniți puțin. De vă simțiți oboseți din cale-afară, puteți chiar să dormiți puțin. Noi mergem pe aici pe aproape să tăiem lemne, și spre seară, când vom termina treaba, ne vom întoarce să vă luăm și pe voi.

Părinții au plecat și duși au fost, căci pe la copii nu s-au mai întors. A venit vremea prânzului, iar atunci Gretel a scos bucățica ei de pâine și a împărțit-o cu Hansel care o fărâmițase pe a lui aruncând-o pe drum.

- Să mai stăm puțin până ce răsare luna, ca să putem vedea cu ușurință firimiturile de pe potecă. Ele au să ne arate drumul înapoi spre casă.

Luna și-a făcut apariția pe cer, iar copiii au plecat în căutarea drumului ce avea să-i ducă înapoi acasă.

Dar, când colo, nici urmă de firimituri, căci, vedeți dumneavoastră, păsările cerului le ciuguliseră demult. Totuși Hansel își îmbărbătă surioara, zicând:

- Vom găsi noi drumul înapoi spre casă. Îl vom găsi până la urmă.

Și au mers frații toată noaptea și toată ziua ce a urmat, dar n-au reușit să iasă din pădure. Pe deasupra le mai era și foame, căci în afară de câteva fructe sălbatice culese din tufișuri, nu avuseseră ce să mănânce. Erau așa de obosiți că de-abia mai mergeau, așa că s-au întins la umbra unui copac și au căzut într-un somn adânc.

Era deja a treia dimineață de când părăsiseră casa părintească și nu mai găseau drumul cel bun. Se afundau din ce în ce mai adânc în pădure, erau foarte obosiți și prevedeau că nimic bun nu avea să li se întâmple. Venise din nou ora prânzului iar ei erau morți de foame, când, deodată, au zărit pe o creangă o pasăre albă ce cânta tare duios, că te opreai ca vrăjit să o asculți. După ce a terminat de cântat, pasărea și-a întins aripile și a zburat drept în fața copiilor.

Aceștia au urmat-o până ce au ajuns la o căsuță pe al cărei acoperiș pasărea s-a așezat să se odihnească. Și cu cât se apropiau mai mult de căsuță, cu atât deveneau mai uimiți, căci casa era toată din turtă dulce, iar ferestrele erau din zahăr candel.

- Hai să intrăm și să luăm o masă pe cinste, zise Hansel. Eu am să mănânc o bucată din acoperiș, iar tu poți să guști din ferestre. Nu-i așa că am găsit o mâncare foarte plăcută?

Și zicând acestea, Hansel s-a ridicat pe vârfuri și a rupt o bucată din acoperiș ca să vadă cum e la gust, în timp ce Gretel

ronțăia de zor o parte din fereastră. Și, cum îmbucau ei de zor, numai ce se auzi o voce dulce venind din casă.

- Cronț, cronț, cronț! Cine ronțăie a mea căscioară?

Iar copiii răspunseră:

- Vântul, vântul, ce azi înconjoară pământul!

Și copiii și-au văzut de treabă, ronțăind în continuare. Și cum îi plăcuse foarte mult acoperișul, Hansel a rupt o bucată și mai mare din el, iar Gretel a mai desprins o parte din geam, pe care a ronțăit-o cu mare plăcere. Când le era lumea mai dragă, ușa s-a deschis deodată și o bătrână mergând în cărje și-a făcut apariția.

La vederea ei, copiii s-au speriat așa de tare, că au scăpat tot ce aveau în mână. Bătrâna însă nu i-a certat după cum se așteptau, dimpotrivă, a dat ușurel din cap zicând:

- Ei, dragii mei copii, ce v-a adus aici? Intrați în căsuță și rămâneți la mine, că nu vă fac nici un rău.

Și zicând acestea, i-a luat de mână și i-a condus înăuntru. Acolo îi aștepta pe masă o mâncare tare gustoasă: lapte și clătite cu zahăr, mere și nuci. În camera din spate se aflau două pătuțuri acoperite cu așternuturi albe, care parcă îi invitau să se odihnească în ele. După ce s-au ospătat cum se cuvine, copiii s-au întins pe paturi și au adormit fericiți, visând că au ajuns în Raiul de pe Pământ.

Bătrâna s-a arătat prietenoasă cu copiii dar, în realitate, nu era altceva decât o vrăjitoare rea ce prindea copii în capcană. De aceea făcuse căsuța de turtă dulce, ca să-i ademenească mai ușor. Cum prindea câte un copil, îl fierbea și-l mânca lacomă. Ziua când se bucura de un astfel de ospăț o socotea o adevărată sărbătoare.

Dar știți voi, cititorilor, că vrăjitoarele au ochii roșii și nu văd prea departe, dar au miros bun, ca animalele sălbatice, și simt când se apropie copiii de ele.

Când Hansel și Gretel s-au apropiat de casa ei, vrăjitoarea a râs cu răutate, zicând în sinea ei:

- Pe copiii aceștia doi am să-i fac o mâncare tare gustoasă, cum n-am mai mâncat de mult.

De dimineață, înainte să se trezească copiii, vrăjitoarea a fost în picioare și i-a privit pe amândoi ce drăgălași erau așa în somn, cu obrații rumeni și rotofei. Se uita la ei și-i sălta inima de bucurie. Apoi, apucându-l pe Hansel cu mâna ei fleșcăită, l-a dus și l-a închis într-o cușcă ce avea gratii de fier.

Hansel s-a speriat, a țipat, dar nu i-a folosit la nimic. A luat-o apoi pe Gretel de a zgâlțâit-o până s-a trezit și i-a zis:

- Scoală-te, leneșo, de-mi adu niște apă ca să gătesc ceva bun pentru fratele tău, care o să stea închis în grajd până ce